

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽ/11/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010077
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012010077.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany B. a členov senátu JUDr. Milana F. a JUDr. P. Urbancovej, v právnej vec navrhovateľa D. Expres, a.s., so sídlom Vrútocká č. 48, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 45, Bratislava, IČO: XX XXX XXX a Advokátskou kanceláriou Tomáš Kamenec, s.r.o., so sídlom Špitálska 43, Bratislava, adresa na doručovanie Mlynské Nivy 45, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, proti odporkyni Rade pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/17/2012 z 3. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 3. apríla 2012, č. RP/17/2012 z r u š u j e a vec jej v r a c i a na ďalšie konanie.

Odporkyňa j e p o v i n n á zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 242,63 eura na účet Advokátskej kancelárie Tomáš Kamenec, s.r.o., do troch dní.

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/17/2012 zo dňa 3. apríla 2012, odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisii (ďalej aj „Rada“) v správnom konaní č. 544-PLO/O-7145/2011, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods.1, písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov, postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na programovej službe Rádio Expres dňa 26. septembra 2011 o cca 15:56 hod. a dňa 27. septembra 2011 o cca 7:57 a 15:58 hod. odvysielal reklamné bloky, ktorých začiatok vysielania nebol od iných častí programovej služby rozoznateľné a zreteľne oddelený, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznateľného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby ako a porušil povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na programovej službe Rádio Expres dňa 26. septembra 2011 o cca 07:10 hod. odvysielal dlhšie reklamné oznámenie spracované do podoby programu, ktoré informovalo o programe Česko Slovensko má talent

vysielanom na televíznej programovej službe JOJ, bez toho, aby vysielanie týchto informácií zreteľne oddelil slovným upozornením na charakter tohto vysielania za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3.000 eur. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“, a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: 7000088921/8180, VS 1712, KS 6548.

Svoje rozhodnutie odporkyňa odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, popisom skutkového stavu uvedeným v oznámení o začatí správneho konania, listami účastníka konania a záznamom vysielania.

Pri určovaní sankcie a jej výšky prihliadla odporkyňa na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z. Odporkyňa rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. RL/384/2002 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona a vo veci rozhodnutím č. PR/59/2007 uložená sankcia - pokuta vo výške 100.000 Sk, rozhodnutím č. PR/60/2007 uložená sankcia - pokuta vo výške 100.000 Sk a za porušenie § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. RL/129/2007 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona. Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 34 ods. 1 a § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., rozsah a dosah vysielania ako aj trvania a následku porušenia povinnosti.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok (§ 250l a nasl. OSP) namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu je nezákonné.

Navrhovateľ s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., uvádza, že odporkyňa nesprávne aplikovala uvedené ustanovenie § 34 ods. 1 citovaného zákona, vyložila ho spôsobom, ktorý nie je akceptovateľný v kontexte posudzovanej situácie, ako ani v kontexte garancií ústavných práv. S poukazom na čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky s tým, že orgány štátu sú viazané vôľou zákonodarcu prejavenu cez právny predpis a že účastníci právnych vzťahov musia byť schopní predvídať výklad právnej normy štátnym orgánom pri jej aplikácii.

Ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie vychádza podľa jeho názoru z extenzívneho výkladu ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom takýto výklad a aplikácia citovanej právnej normy nie sú primerané sledovanému cieľu a vo svojej podstate predstavujú obmedzenie práv navrhovateľa nad rámec zákona. Rovnako navrhovateľ poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie ako obmedzenie jeho práva na slobodu prejavu nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného práva a povinnosti sú navrhovateľovi ukladané nad rámec zákona. Rozhodnutie sa teda priechi aj ustanoveniam čl. 13 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky.

K porušeniu ustanovenia § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľ uviedol, že odporkyňa interpretuje ustanovenie § 35 ods. 8 citovaného zákona extenzívne (čo vyplýva napr. zo skutočností, že definíciu dlhšieho reklamného oznámenia nadradila nad definíciu reklamy, pričom obe definície v zmysle § 31a ods. 2 stoja vedľa seba, ako aj fakt, že ignorovala historický a systematický výklad odporkyne, strana 13, prvý a druhý odsek rozhodnutia), ale aj spôsobom, ktorý predikuje zásah do redakčnej nezávislosti vysielateľa, keď núti navrhovateľa uznať za program niečo, čo programom nie je, pričom ako už bolo uvedené, účinnú kontrolu (redakčnú zodpovednosť) vykonáva vysielateľ len vo vzťahu k programu. Navrhovateľ teda ani nemôže uplatniť účinnú kontrolu (redakčnú zodpovednosť) vo vzťahu k predmetnému vysielaniu reklamy (resp. mohol uplatniť len v rozsahu § 32 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., kde účinnú kontrolu obsahu reklamy vykonáva jej objednávateľ). Navrhovateľ nevykonával redakčnú zodpovednosť, pretože nešlo o program a odporkyňa ako regulačný orgán ho nemôže (takéto konanie by bolo konaním nad rámec zákonných oprávnení) nútiť, aby tak učinil (napr. strana 13, posledný odsek rozhodnutia). Navrhovateľ pritom v priebehu správneho konania predložil odporkyni vyjadrenie, ktoré vyvracia aj ďalšie pojmové znaky, ktoré by predmetný komunikát musel spĺňať, aby sa naň mohla

uplatniť povinnosť podľa § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. konanie by bolo konaním nad rámec zákonných oprávnení) nútiť aby tak učinil (napr. strana 13, posledný odsek rozhodnutia).

Podľa navrhovateľa reklamné oznámenie, ktoré je spracované do podoby programu, je vylúčené z pôsobnosti § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., ak zároveň kumulatívne nenapĺňa aj ďalšie pojmové znaky podľa citovaného ustanovenia. Popri spracovaní do podoby programu musí teda reklamné oznámenie splniť ešte ďalšie dva pojmové znaky, a to účelom musí byť podpora predaja, nákupu alebo nájmu tovarov alebo služieb a trvanie oznámenia (dĺžka).

V prípade dlhšieho reklamného oznámenia je účel podstatne užší ako pri reklame. Nemožno súhlasiť s extenzívnym výkladom odporkyne, podľa ktorej sa podpora sledovanosti programu dá zahrnúť pod podporu predaja služby. V súlade s už spomenutou ústavnou zásadou je nutné vykladať danú povinnosť doslovne, pričom uvedenému zodpovedá aj rozdiel medzi účelmi podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., t. j. ak by zákonodarca mienil aj iné dôvody, uviedol by ich v príslušnom ustanovení (tak, ako to urobil napr. v prípade definície reklamy alebo v prípade definície telenákupu). Z účelu sú tak vylúčené napr. propagácia dobrej povesti fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť tak, ako ju vymedzuje ustanovenie o mediálnej komerčnej komunikácii (§ 31a ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj dosiahnutie iného účinku sledovaného objednávateľom reklamy tak, ako to vymedzuje ustanovenie o reklame (§ 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.). Keďže dosiahnutie želanej sledovanosti nie je predajom, nákupom ani nájmom, ide o dosiahnutie iného účinku, predmetná reklama nemá ako splňať tento ďalší pojmový znak dlhšieho reklamného oznámenia“.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že pokiaľ pojem „dlhšie“, ktorý je pojmovým znakom a vyjadruje trvanie reklamného oznámenia, možno s ohľadom na neurčitosť tohto pojmu interpretovať dvomi spôsobmi: a to použitím historického a systematického výkladu (s odkazom na stranu 4, štvrtý odsek vyjadrenia navrhovateľa v konaní), ktorý vedie v zásade k rovnakému výsledku ako gramatický a logický výklad; použitím gramatického a logického výkladu.

Pri logickom výklade sa podľa navrhovateľa možno oprieť aj o súčasné znenie § 32 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa ktorého „šot na účely tohto zákona je krátke reklamné alebo telenákupné oznámenie zaradené do reklamného bloku alebo do telenákupného pásma“, pričom podľa ods. 2 citovaného ustanovenia telenákupné pásmo trvá aspoň 15 minút, čo znamená, že ak telenákup (tvorený napr. jediným šotom) trvá menej ako 15 minút, musí byť zaradený do reklamného bloku ako „krátke telenákupné oznámenie“. Aj keď pre dlhšie reklamné oznámenie nie je ustanovená presná dĺžka, neexistuje zákonný dôvod, pre ktorý by sa mal reklamný šot nepresahujúci 15 minút považovať za dlhšie reklamné oznámenie, ak rovnako trvajúci telenákupný šot je krátkym oznámením.

Pokiaľ ide o gramatický výklad, treba podľa navrhovateľa vychádzať z tej skutočnosti, že v § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. nejde o komparáciu (keďže chýba druhý objekt komparácie), ale o druhý stupeň gradácie, ktorý je nutné komparovať s prvým stupňom, teda s dlhým reklamným oznámením, nie krátkym reklamným oznámením“.

Vo vzťahu ku kritériu trvania (dĺžky) podľa § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľ trval na tom, že ide o objektívne kritérium. Pokiaľ má odporkyňa za to, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že nešlo o dlhšie reklamné oznámenie ide o zjavné nepochopenie a dezinterpretáciu administratívneho procesu pri tzv. správnom trestaní ako kvázy trestnom procese. V rámci správneho konania o uložení sankcie je práve odporkyňa povinná nad akúkoľvek pochybnosť preukázať, že išlo o dlhšie reklamné oznámenie, ktoré nebolo označené v súlade so zákonom. Ak by o tejto otázke ostala akákoľvek pochybnosť, musí odporkyňa rozhodnúť o zastavení konania, nakoľko bolo preukázané porušenie zákona, a to, že sa porušenia dopustil navrhovateľ (in dubio pro reo).

Úplné a presné zisťovanie skutkového stavu odporkyňa totiž podľa navrhovateľa oprela výlučne o relatívnu dĺžku oznámenia, ktorú len a contrario a demonštratívne porovnála s priemerným trvaním reklamného šotu navrhovateľa. Takýto konštrukt odporcu nielenže nemožno objektivizovať vo vzťahu k navrhovateľovi (priemerné trvanie reklamného šotu jednak prirodzene kolíše v čase, a je tiež dané celkovou dĺžkou reklamného bloku, ktorá musí byť rozhlasová únosná), ale ako argument neobstojí ani vo vzťahu k zásade materiálnej rovnosti. Ak totiž kvantitatívne i kvalitatívne totožný alebo obdobný komunikát odvysiela jeden vysielateľ, nemôže byť posúdený raz ako dlhšie reklamné oznámenie, pretože priemerná dĺžka ostatných reklamných šotov je napr. 14 sekúnd na šot a inokedy u ďalšieho vysielateľa len ako krátke reklamné oznámenie (reklamný šot), pretože priemerná dĺžka ostatných reklamných šotov

je napr. 120 sekúnd na šot. Takáto interpretácia je zásadne v rozpore s legitímnymi očakávaniami a predvídateľnosťou práva ako zárukami materiálneho právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

Na záver svojho opravného prostriedku navrhovateľ uviedol, že citované ustanovenie sa odo dňa vstúpenia zákona č. 308/2000 Z. z. do účinnosti (04. októbra 2000) nezmenilo a že vzhľadom na všeobecný vývoj mediálnej oblasti a tým aj vývoj vysielacej praxe je nevyhnutné posunúť aj výklad tohto ustanovenia.

Výtýkal odporkyni, že opätovne nezobrala do úvahy fakt, že aj vysielanie dlhšieho reklamného oznámenia, ako aj reklamy je uplatnením slobody prejavu. V tejto časti poukazuje navrhovateľ na argumentáciu uvedenú v časti I. uvedeného podania. V súlade s tam uvedenými argumentmi navrhovateľ namieta, že rozhodnutie je ústavne nekonformným obmedzením práva na slobodu prejavu navrhovateľa podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako navrhovateľ namieta, že rozhodnutie zavádza stav, kedy recipienti právnej normy nie sú objektívne schopní predvídať obsah aplikácie práva zo strany odporcu. Extenzívny výklad ustanovení § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. je z tohto pohľadu v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a predstavuje u že rozhodnutie mu ukladá povinnosti nad rámec platného zákona a teda ide o prekročenie právomocí odporcu podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a rozpor s čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyne ako správneho organu, navrhol, aby Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/17/2012 zo dňa 03. apríla 2012 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V úspechu si navrhovateľ uplatnil náhradu trov konania.

Na pojednávaní navrhovateľ pridržiav sa v plnom rozsahu podaného opravného prostriedku osobitne výtýkal rozhodnutiu odporkyne materiálne i formálne vady, nakoľko podľa jeho názoru nedošlo k porušeniu ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že by reklama nebola od programu oddelená; to že bola oddelená netradičným spôsobom ešte podľa navrhovateľa neznamená, že nebola pre bežného poslucháča rozpoznateľná, i keď navrhovateľ ale ani odporkyňa v tomto smere nevykonali žiaden prieskum. Ani doba reklamy podľa navrhovateľa neprekročila bežnú dobu reklamy, čím nedošlo ani k naplneniu skutkovej podstaty uvedenej v ustanovení § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/200/2010 namietal, že výrok rozhodnutia neobsahuje explicitné vymedzenie skutku a hoci táto vada nebola namietaná priamo v opravnom prostriedku, mal za to, že sa na ňu nevzťahuje zásada koncentrácie. Zotrvával na svojej požiadavke zrušenia napadnutého rozhodnutia odporkyne a vrátení jej veci na ďalšie konanie; zároveň uplatnil i náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že je presvedčená, že napadnuté rozhodnutie v žiadnej svojej časti nevychádza z extenzívneho výkladu zákonných ustanovení, a navrhovateľovi ním v žiadnom prípade nie sú ukladané povinnosti nad rámec zákona. Rozhodnutie taktiež nijako nepopiera ani neohrozuje predvídateľnosť obsahu aplikácie práva navrhovateľom, a teda nie je a ani nemôže byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

Poukázala na to, že na stranách 3 až 9 svojho rozhodnutia sa podrobne vyjadrila k navrhovateľovým námietkam k ustanoveniam § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., § 32 zákona č. 308/2000 Z. z. § 31a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z..

Na základe vyššie uvedeného mala za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/17/2012 zo dňa 03. októbra 2012, ako právne správne potvrdil.

Na ústnom pojednávaní odporkyňa zotrvala na svojom názore, že zákon pre oddelenie reklamy vyžaduje

splnenie istých špecifických požiadaviek, ktoré v danom prípade splnené neboli a takisto dĺžka reklamy nebola primeraná. Po prehratí zvukového záznamu k otázke súdu, či aj odmlku požujú za oddelenie reklamy, uviedol, že nie, že ticho nie je zvukový prostriedok. Podľa názoru odporkyne musí byť použitý taký prostriedok, ktorý je jednoznačne asociovaný na reklamu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2, písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) prejednal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 250j ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP) na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29. októbra 2012 a oboznámiac sa s obsahom spisového materiálu včítane administratívneho spisu č. 544-PLO/O-7145/2011, doplniac dokazovanie prehratím zvukového záznamu sporného programu dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa možno priznať čiastočný úspech. V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občiansko-právnych, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súdom môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súdom pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súdom teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 34 ods. 1 a § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z.

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ nedodaním Radou požadovaného záznamu z vysielania porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Obsahom pripojeného spisového materiálu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) nesporne preukázať, že Rada dňa 20. decembra 2011 prijala uznesenie o začatí správneho konania, ktoré bolo účastníkovi konania doručené dňa 11. januára 2012, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 544-PLO/O-7145/2011 vo veci možného porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na programovej službe Rádio Expres dňa 26. septembra 2011 o cca 15:56 hod. a dňa 27. septembra 2011 o cca 7:57 a 15:58 hod. odvysielal reklamné bloky, ktorých začiatok vysielania nebol od iných častí programovej služby rozoznateľný a zreteľne oddelený, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznateľného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby ako aj z možného porušenia § 35 ods.

8 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na programovej službe Rádio Expres dňa 26. septembra 2011 o cca 7:10 odvysielal dlhšie reklamné oznámenie spracované do podoby programu, ktoré informovalo o programe Česko Slovensko má talent vysielanom na televíznej programovej službe JOJ, bez toho, aby vysielanie týchto informácií zreteľne oddelil slovným upozornením na charakter tohto vysielania a súčasne bol vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. k oznámeniu zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov. Zároveň účastníka podľa ustanovenia § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. poučila o práve nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov alebo dostať informáciu zo spisov iným spôsobom. Predmetný záznam vysielania je súčasťou administratívneho spisu. V prípade potreby má účastník v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. právo využiť možnosť vyhotovenia kópie predmetného záznamu vysielania. Vyjadrenie účastníka bolo odporkyni doručené dňa 23. januára 2012. Následne po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie odporkyňa v danej veci rozhodla dňa 03. apríla 2012 pod č. RP/17/2012.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Zároveň Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Súd je v konaní podľa článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy zodpovedný za to, že preskúma zákonnosť uloženej sankcie na základe princípov materiálneho právneho štátu.

Vychádzajúc z citovaných článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) pokiaľ navrhovateľ namieta, že požiadavku na oddeľovanie reklamy od iných zložiek programovej služby možno považovať za obmedzenie práva na slobodu prejavu, ktoré je ustanovené zákonom a sleduje jeden z vymedzených cieľov, najvyšší súd má za to, že táto námietka je v danej veci neopodstatnená. Podľa názoru najvyššieho súdu oddeľovanie reklamy od iných zložiek programovej služby je technická záležitosť, ktorá so slobodou prejavu nemá nič spoločné, pričom treba dať do pozornosti, že aj sloboda prejavu má svoje limity, a to limity vnútorné, ktoré sú tejto slobode imanentné, lebo sloboda prejavu v sebe zahrňuje i zodpovednosť nie ako morálnu či filozofickú kategóriu, ale zodpovednosť ako kategóriu právnu. Medzi takéto vnútorné slobody prejavu patria aj predpisy upravujúce obsah reklamy a celý rad noriem týkajúcich sa elektronických médií.

Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní rozhlasovej programovej služby sa použijú na oddelenie zvukové prostriedky a vo vysielaní televíznej programovej služby zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky.

Povinnosť ustanovená v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. transponuje do Slovenského právneho

poriadku článok 19 Smernice Európskeho Parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 (ďalej len „smernica“). Uvedený článok zakotvuje princíp „oddelenia a rozoznatelnosti reklamy od obsahu vysielania“. Tento princíp je považovaný za jeden z najstarších ako aj najpodstatnejších základov európskej regulácie televízneho vysielania ako takého. Základným účelom tejto zásady je ochrana diváka pred možnou zámenou reklamy za vysielanie iných zložiek programovej služby a teda ochrana diváka pred potenciálnym uvedením do omylu o povahe vysielanej zložky programovej služby. Nezanedbateľným prínosom dodržiavania princípu „oddelenie a rozoznatelnosť“ je tiež ochrana redakčnej nezávislosti a integrity vysielateľa ako aj zabezpečenie „komerčnej neutrality“ vysielateľa a s tým súvisiaca ochrana hospodárskej súťaže.

Novelou smernice z roku 2007 (ktorej konečným výsledkom je kodifikovaná verzia smernice z 10. marca 2010) bol tento princíp po prvýkrát prelomený a to v prípade mediálnej komerčnej komunikácie. V súčasnosti v zmysle príslušných článkov smernice ako aj ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. postačuje v prípade mediálnej komerčnej komunikácie zachovať princíp „rozoznatelnosti“. Zrušenie zásady „oddelenia“ pre mediálnu komerčnú komunikáciu je logické, z dôvodu zavedenia a definovania inštitútu umiestňovanie produktov. Už zo samotnej definície umiestňovania produktov je zrejmé, že pri tomto inštitúte je princíp „oddelenia“ zásadne porušený. Zrušenie princípu „oddelenia“ však platí iba v prípade mediálnej komerčnej komunikácie vo všeobecnosti. V prípade konkrétnych zložiek mediálnej komerčnej komunikácie (napr. umiestňovanie produktov, sponzorovanie, reklama a telenákup) platia osobitné ustanovenia, ak pre tieto inštitúty takéto ustanovenia v smernici, resp. v slovenskom právnom poriadku existujú.

Z článku 19 smernice (aktuálnej) jednoznačne vyplýva, že pre reklamu a telenákup zostal princíp „oddelenia a rozoznatelnosti“ zachovaný v nezmenenej podobe. Túto skutočnosť reflektuje aj platné a účinné znenie § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.. Z vyššie uvedených ustanovení jednoznačne vyplýva, že stav *de lege lata* ponecháva princíp „oddelenia a rozoznatelnosti“ pre reklamu a telenákup zachovaný v pôvodnom rozsahu.

Ani smernica ani zákon č. 308/2000 Z. z. však bližšie nešpecifikujú, konkrétnu podobu zvukových predelov. Takéto oddelenie reklamy však musí byť podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. rozoznatelné a zreteľné, v takej miere aby vylúčilo zameniteľnosť reklamy s inými.

Podľa názoru najvyššieho súdu v podstate korešpondujúcim s tvrdením odporkyne z ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že reklama musí byť vysielaná tak, aby bol recipient o komerčnom charaktere vysielania zreteľne informovaný. Pojem zreteľnosti sa pritom vzťahuje práve na oddeľovací prvok, ktorý reklamu od ostatného obsahu oddeľuje. Účelom takéhoto konania má byť rozoznatelnosť a nezameniteľnosť komerčného obsahu vysielania s iným (redakčným) obsahom vysielania.

Aj podľa najvyššieho súdu, pre naplnenie kritérií rozoznatelného, zreteľného a nezameniteľného vysielania je však nepochybne potrebné, aby zo samotného oddeľovacieho prostriedku jednoznačne vyplývalo, že oddeľuje komerčné vysielanie od redakčného teda, že po ňom, resp. pred ním je vysielaný komerčný obsah.

Oddeľovací prostriedok musí teda byť s vysielaním reklamy prepojený tak, aby bol recipient bez pochybností oboznámený s tým, že sa jedná o oddelenie reklamy od ostatného vysielania. Aby oddeľovací prostriedok splnil túto požiadavku, musí byť s vysielaním komerčného charakteru asociovatelný. Recipient musí mať možnosť vytvoriť si asociáciu konkrétneho oddeľovacieho prostriedku s vysielaním reklamy.

Podľa názoru najvyššieho súdu vychádzajúceho osobitne z bezprostredného vypočutia si záznamu sporného vysielania uvedená požiadavka zo strany navrhovateľa v danom prípade splnená bola. Reklama bola od programu oddelená dostatočne rozoznatelnou odmlkou, ktorú vzhľadom na doslovné znenie ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. ako oddeľovací prostriedok nemožno vylúčiť, nakoľko

zákon vyžaduje len to, aby bola reklama odlišiteľná od ostatných zložiek programovej služby. Zákon je v tomto ohľade minimalistický a nedáva odporkyni priestor na rozširujúci výklad toho, ako má oddelenie vysielania reklamy od ostatných zložiek programovej služby znieť.

Slovenská republika je právny štát, ktorý je založený na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, pričom nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy - účastníka správneho konania, ale vždy na ťarchu tvorcu právnej normy (k tomu pozri bližšie R 102/2011).

Nakoľko ustanovenie § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. nestanoví jednoznačne, aké zvukové prostriedky je vysielateľ povinný použiť, a preto vymedzenie požiadaviek na oddelenie vysielania reklamy od ostatných zložiek programovej služby tak, ako tieto uvádza odporkyňa v napadnutom rozhodnutí, je príliš extenzívne.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti už viackrát konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (k tomu pozri bližšie rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07).

Pri posudzovaní porušenia ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., je (a aj do budúcnosti bude potrebné) rozlišovať, či sa jedná o programovú rozhlasovú službu (zvukové vysielanie) alebo televíznu programovú službu (obrazovo - zvukové vysielanie). Aj s toho dôvodu, že pri televíznych (obrazovo - zvukových) programoch je porušenie ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. jednoduchšie preukázateľné a nedochádza k problémom výkladu uvedeného ustanovenia, či bolo alebo nebolo vysielanie reklamy a telenákupu rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby na rozdiel od rozhlasovej (iba zvukovej) služby.

I keď najvyšší súd uvádza, že zo strany navrhovateľa nedošlo k porušeniu ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., je potrebné upozorniť ho, aby do budúcnosti oddeleniu reklamy od ostatnej časti vysielania programu venoval väčšiu pozornosť vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu (aplikácií) ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., ako je uvedené vyššie.

K porušeniu ustanovenia § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. najvyšší súd udáva nasledovné:

Podľa § 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. redakčná zodpovednosť je vykonávanie účinnej kontroly nad výberom programov a nad ich časovým usporiadaním do programovej štruktúry, ak ide o vysielanie, alebo do katalógu programov, ak ide o audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie.

Podľa § 3 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z. z. doplnkové vysielanie je komunikát, ktorý nie je reláciou vysielania a ako zložka programovej služby zvyčajne dopĺňa vysielací čas medzi jednotlivými reláciami vysielania, najmä videotext, reklama, telenákup, zvukové a zvukovo-obrazové prostriedky oddeľujúce vysielanie reklamy a telenákupu a iná programová interpunkcia, ako aj oznam o aktuálnom čase a ohlasovanie programov.

Podľa § 71c zákona č. 308/2000 Z. z. tam, kde sa vo všeobecne záväzných predpisoch používa pojem „relácia“ a „relácia vysielania“, okrem pojmov „platová relácia“ a „prepravná relácia“, rozumie sa tým „program“.

Podľa § 3 písm. i/ zákona č. 308/2000 Z. z. program je 1. zvukový komunikát, tvoriaci svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok v rámci programovej služby vysielateľa, alebo 2. zvukovo-obrazový, zložený z pohybujúcich sa obrazov so zvukom alebo bez zvuku, tvoriaci svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok v rámci programovej služby vysielateľa alebo v rámci katalógu zostaveného poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie.

Podľa § 31a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. mediálna komerčná komunikácia zahŕňa najmä reklamu, telenákup. Sponzorovanie, umiestňovanie produktov, programovú službu určenú výhradne na reklamu a telenákup, programovú službu určenú výhradne na vlastnú propagáciu a dlhšie reklamné oznámenie podľa § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom.

Podľa § 32 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby objednávatel reklamy a telenákupu nemohol nijakým spôsobom uplatňovať vplyv na obsah programov vo vysielaní alebo na programovú skladbu vysielania.

Podľa § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľ s licenciou vysielajúci rozhlasovú programovú službu môže vysielateľ dlhšie reklamné oznámenie spracované do podoby programu informačného charakteru, ktorý podporuje predaj, nákup alebo nájom tovarov alebo služieb. Začiatok aj koniec vysielania takého programu je vysielateľ povinný zreteľne oddeliť slovným upozornením na charakter tohto vysielania; na dlhšie reklamné oznámenia sa vzťahuje ustanovenie § 37 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z..

Najvyšší súd k námietke navrhovateľa vo vzťahu k porušeniu ustanovenia § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. v prvom rade v zhode s vyjadrením odporkyne uvádza, že je úplne jednoznačné, že obe časti uvedenie reklamy a komunikáciu moderátorov tohto komunikátu tvorili svojím obsahom (informácie o televíznom programe Česko Slovensko má talent), formou (rozhovor tých istých moderátorov) a funkciou (propagácia uvedeného programu) jeden uzavretý celok. Preto dve časti predmetného komunikátu („intro“ a zvyšnú časť) nemožno posudzovať izolovane, ale ako jeden celok.

V tomto prípade podľa názoru najvyššieho súdu predmetný komunikát naplnil definíciu programu podľa § 3 písm. i/ zákona č. 308/2000 Z. z. Navrhovateľovo tvrdenie, že predmetný komunikát nebol programom, ale doplnkovým vysielaním je podľa najvyššieho súdu zavádzajúce.

Telenákup je priama ponuka vysielaná verejnosti s cieľom poskytnúť tovar alebo služby (recipientovi je teda predstavený a ponúkaný tovar, ktorý môže na základe tejto ponuky priamo a v reálnom čase získať), účelom reklamy je len podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb (teda prezentácia istého tovaru bez možnosti jeho priameho získania).

Reklamné oznámenie je spracované ako program ktorý podporuje predaj, nákup alebo nájom tovarov

alebo služieb.

Uvedený program musí naplňať rovnaký účel ako reklama, nie ako telenákup.

Takto potom neobstoí ani navrhovateľova námietka k systematickému a historickému výkladu s tým, že nie je možné dlhšie reklamné oznámenie označiť za pendant k telenákupe programu.

Podľa názoru najvyššieho súdu vychádzajúceho z pripojeného spisového materiálu predmetný komunikát bol dlhším reklamným oznámením spracovaným do podoby programu a mal komerčný obsah, pričom sa odporkyňa s otázkou, či je televízna programová služba službou v zmysle § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadala.

Uvedený výklad vyplýva aj zo Smernici č. 89/552 EHS o audiovizuálnych mediálnych službách, zmluvu o založení ES a judikatúru Európskeho súdneho dvora, pričom práve táto smernica bola Slovenskou republikou plne transponovaná do zákona č. 308/2000 Z. z.. Nie je preto na mieste tvrdiť, ako to uvádza navrhovateľ vo svojom odvolaní, že by takýto výklad bol extenzívny.

Dôvodná nebola ani dodatočná námietka navrhovateľa týkajúca sa neurčitosti vymedzenia skutku v o výroku napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd musí konštatovať, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito a to spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok).

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritériá spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 26. septembra 2011 o cca 15:56 hod., a 27. septembra 2011 o cca 07:57 a 15:58 hod. spôsob spáchania správneho deliktu Rádio Expres - Reklamné bloky a je konkrétne uvedený i správny delikt - odvysielaním reklamných blokov, ktorých začiatok vysielania nebol od iných častí programovej služby rozoznateľné a zreteľne oddelený, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznateľného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ mal dopustiť a v dôsledku ktorého malo dôjsť k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú (k tomu pozri bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

sp. zn. 5SŽ/18/2011).

K výške uloženej sankcie najvyšší súd však poznamenáva, že tá nebola dostatočne odôvodnená vzhľadom k tomu, že od prvej sankcie voči navrhovateľovi - upozornenie na porušenie zákona ubehlo viac ako 9 rokov a ostatné dve uložené sankcie uložené v roku 2007, ktoré neboli predmetom súdneho konania, neboli vo vzťahu k danej veci náležite špecifikované. Takto potom je otázne, či odporkyňa vôbec mala predchádzajúce sankcie zohľadňovať.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených dôvodov opravného prostriedku bolo zistené čiastočné pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP pre nesprávne právne posúdenie veci v časti porušenia ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 250j ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP), zrušil a vec jej vrátiť na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní odporkyňa vec opätovne posúdi súc viazaná právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v tomto rozsudku (§ 250r OSP) a opätovne vo veci rozhodne tak, aby tentoraz jej rozhodnutie, zodpovedalo zákonu, pričom pri určení sankcie a jej výšky zohľadní porušenie iba ustanovenia § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj dobu od uloženia poslednej sankcie za porušenie uvedeného ustanovenia.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a § 151 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, tak že navrhovateľovi priznal čiastočnú - polovičnú náhradu trov konania, keďže v konaní mal úspech v jednom z dvoch za vinu mu kladených porušení zákona.

Náhrada trov konania v danom prípade pozostáva z náhrady trov právnej služby, a to za tri úkony vykonané v r. 2012 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie opravného prostriedku a účasť na pojednávaní) - 1 úkon á 127,16 eura + 3x režijný paušál á 7,63 eura, čo je spolu 381,48 + 22,89=404,37 : 2 = 202,19 eura + 20 % DPH (IČ DPH: SK2021895700) 40,44 eura, t. j. spolu odmena za poskytnutie právnej služby činí 242,63 eura (v zmysle § 11 ods. 4, § 14 ods. 1, písm. a/, b/ a c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

Náhradu trov konania je odporkyňa povinná zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s 246c ods. 1 veta prvá OSP, na č. účtu 2622712722/1100 vedený v Tatra banke, a. s., názov účtu - DEDÁK & Partners, s. r. o., do troch dní.

Náhradu za súdny poplatok najvyšší súd navrhovateľovi nepriznal, nakoľko sa navrhovateľ nestal poplatníkom súdneho poplatku, t. j. nie je povinný ho zaplatiť (§ 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.